

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 665/2014-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť D. Ď., Česká republika, a M. T., zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, z obsahu ktorej sa dá usudzovať, že namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 157/2001 z 24. októbra 2012 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 1/2013 z 28. februára 2013 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. Ď. a M. T. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2013 doručená sťažnosť D. Ď., Česká republika, a M. T. (ďalej spolu len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, z ktorej obsahu sa dá usudzovať, že ňou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 157/2001 z 24. októbra 2012 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 1/2013 z 28. februára 2013 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Sťažovatelia 4. júla 2013 doručili ústavnému súdu podanie, v ktorom opakovane žiadajú o vydanie rozhodnutia, ktorým by ústavný súd odložil vykonateľnosť právoplatného uznesenia krajského súdu č. k. 3 Co 1/2013-1463 z 28. februára 2013 do právoplatného rozhodnutia o ich sťažnosti vo veci samej.

Predmetom namietaného konania pred všeobecnými súdmi je rozhodovanie o žalobe sťažovateľov, ktorou sa domáhajú, aby okresný súd vyslovil, že v žalobe identifikované nehnuteľnosti patria do ich podielového spoluvlastníctva.

Sťažovatelia nesúhlasia tak s uznesením okresného súdu, ako aj uznesením krajského súdu v častiach týkajúcich sa výrokov o náhrade trov konania.

Napriek tomu, že sťažovatelia sú v konaní pred ústavným súdom zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, vo svojej sťažnosti nejasnými a nejednoznačnými formuláciami namietajú porušenia svojich práv a dožadujú sa ich ochrany v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že namietajú porušenie už uvedených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu, hoci návrh na rozhodnutie ústavného súdu vo veci samej formulujú takto:

„I. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa § 52 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. odkladá vykonateľnosť právoplatného rozhodnutia – Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3 Co 1/2013-1463 zo dňa 28. 2. 2013, a to ž do doby právoplatného rozhodnutia nálezom o tejto sťažnosti.

II. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 1/2013-1463 zo dňa 28. 02. 2013 zrušuje a zrušuje aj Uznesenie Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 7 C 157/2001-1153 zo dňa 24. 10. 2012 a konanie o náhrade trov právnenmu zástupcovi žalovaného v 1. rade zastavuje.

III. Alebo, po zrušení zmeneného výroku Uznesenia Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 1/2013-1463 zo dňa 28. 02. 2013 vec o náhrade trov odvolacieho a prvostupňového konania – vracia na ďalšie konanie (podľa možnosti inému samosudcovi alebo samosudkyni).

IV. Pokiaľ Ústavný súd SR nezruší zmenený výrok uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 1/2013-1463 zo dňa 28. 02. 2013 o priznaných trovách v celom rozsahu priznaných oboma napadnutými uzneseniami, tak za porušenia: čl. 36 ods. 1 Listiny základných ľudských práv, práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru a za nespravodlivo vedený proces po rozhodnutom náleze sp. zn. IV. ÚS 365/09 zo dňa 17. 06. 2010, M. T. prizná finančné zadosťučinenie 30 000,- eur, ktoré sú oba súdy spoločne a nerozdielne povinné zaplatiť účet... jej právneho zástupcu: JUDr. Jozefa Holiča... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

VI. Sťažovateľke v 2. rade prizná náhradu trov právneho zastúpenia 331,86 Eur, a to za dva úkony právnej služby podľa § 11 ods. 2, § 18 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov,

ktoré sú porušovatelia I. a II. povinní spoločne a nerozdielne uhradiť na účet č... právneho zástupcu sťažovateľky JUDr. Jozefa Holiča... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Ak ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorú zjavne ide aj v prípade sťažovateľov, musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené predovšetkým v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde.

Z hľadiska predbežného prerokovania sťažnosti je podstatný najmä § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami § vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľov (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovatelia sú v konaní pred ústavným súdom zastúpení advokátom, ktorý je v súlade § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie

konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, IV. ÚS 267/08).

Sťažovatelia návrh na rozhodnutie vo veci samej kombinujú s alternatívnymi návrhmi na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu, resp. s jeho zrušením za súčasného zrušenia prvostupňového uznesenia, resp. so zrušením napadnutého rozhodnutia krajského súdu a jeho vrátením mu na ďalšie konanie. V petite však nepožadujú/nenavrhujú, aby ústavný súd rozhodol o porušení ich práv a neoznačujú v návrhu na rozhodnutie ani súd, ktorý má byť poruшитelom ich práv. Pritom podstatou konania ústavného súdu o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ústavy je rozhodovanie o porušení základných práv a slobôd. Zrušenie napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej moci, ktorými došlo k porušeniu základných práv a slobôd, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, prípadne ďalšie rozhodnutia a opatrenia ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy sú právnym dôsledkom vyslovenia porušenia základných práv a slobôd. Sťažovatelia však porušením svojich práv označených v návrhu na rozhodnutie podmieňujú, resp. odôvodňujú nimi požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia. Takto formulovaný petit sťažnosti ústavný súd považuje za neurčitý a nekonkrétny, neumožňujúci jednoznačne určiť predmet konania o sťažnosti, pričom vybočuje v niektorých častiach z ústavou vymedzenej právomoci ústavného súdu.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že petit a zároveň sťažovateľmi formulovaný návrh na rozhodnutie nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 56 zákona o ústavnom súde, keďže

- nie sú v ňom uvedené základné práva alebo slobody, ktoré mali byť právoplatnými rozhodnutiami alebo inými zásahmi (postupom) príslušných štátnych orgánov porušené,
- nie sú v ňom uvedené konkrétne štátne orgány, ktorých právoplatnými rozhodnutiami alebo inými zásahmi mali byť základné práva alebo slobody sťažovateľov porušené.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľov v predložennom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, ktorú by ústavný súd mohol prijať po jej predbežnom prerokovaní na ďalšie konanie. Neobsahuje jasný a zrozumiteľný petit ako východisko pre rozhodnutie ústavného súdu, čo je jednou zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Je koncipovaná neprofesionálne s elementárnou neznalosťou kompetencií ústavného súdu a podmienok konania pred ním. Ústavný súd pritom opakovane zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľov, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04). Nesplnenie požiadaviek kvalifikovanej sťažnosti, ktoré by zodpovedali požiadavkám vyvoditeľným z § 20 a § 50 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde, zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (podobne napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 210/09, III. ÚS 32/2011), a preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľov už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2014